

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Δημήτριος Παπαρηγόπουλος

Γλαύκη

Διήγημα έμμετρον

Εθνική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

τμ. 1, τχ. 63 (1 Μαΐου 1867), σ. 229-233

Γ Λ Α Υ Κ Η .

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΜΜΕΤΡΟΝ.

Τῇ Κυρίᾳ * * *

Τφόντι, φίλη μου, ἡ ἀκηδία
 Ἄπό τινος τὸ πνεῦμά μου μαρτίνει,
 Οὐδὲ ἡ ποίησις αὐτῆ μ' εὐφραίνει
 Ἡ μόνη μου τὸ πάλαι εὐτυχία.
 Χασμῶμαι· τί πρὸς τοῦτο ; δὲν χασμᾶται
 Ἡ οἰκουμένη πᾶσα σιωπῶσα ;
 Ἡ ἐπιστήμ' εἰς τρόπαιά της τόσα
 Τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου δὲν κοιμᾶται ;
 Τίς οἶδεν ἂν ὁ Ζεὺς ἰδὼν ὡς μυῖαν
 Συλλαμβανόμενον τὸν κερκυνόν του
 Κατὰ τῆς ἐπιστήμης τὸν θυμόν του
 Ἐξέχυσε, κρατῶν αὐτὴν δεσμίαν.
 Τίς οἶδεν, ἀληθῶς τὸ πᾶν κοιμᾶται,
 Ἔρως, χαρὰ, ἐλπίς, αὐτὴ ἡ λύπη·
 Ὁ ὄργασμός ἀπὸ τοῦ κόσμου λείπει,
 Λανθάνων θάνατος περιπλανᾶται.
 Ψυχορραγεῖ αὐτὴ ἡ οἰκουμένη·
 Συσπᾶται, βέγγει, ὠχρίᾳ, δακρύζει,
 Τοὺς νεκρικοὺς ψαλμούς της ψιθυρίζει,
 Εἰς κλίνην νεκρικὴν κατακειμένη.

Ἄλλως τε, φίλη μου, ἡ ἀκηδία
 Τοῦ ἔρωτος ὁ δορυφόρος εἶναι,
 Καὶ τότε αἱ αἰτιάσεις σου ἐκεῖναι
 Κατέπεσαν, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία.
 Τί πταίω ἂν τὸ εὐγλωττόν σου ὄμμα,
 Ἡ νύξ ἢ δίδυμος τῶν ὀφθαλμῶν σου,
 Καὶ ἡ δειλὴ αὐγὴ τῶν παρειῶν σου,
 Κ' ἡ κόμ' ἢ ἔχουσα τοῦ Ἄδου χρῶμα
 Τὸν νοῦν μου ὄλον δέσιμον κρατοῦσι
 Ζητοῦντα μίαν ἔρωτος ἀκτίνα
 Εἰς τὰ μαγίσσης βλέμματα ἐκεῖνα ;
 Οἱ ἀγαπῶντες ὄνειροπολοῦσι.
 Τὰ ὄνειρα εἶν' εὐτελεῖς βεβαίως
 Καὶ αὐχμηρὰ τροφή· ἐὰν σέ τέρπει,
 Παρὰ τοὺς ῥεμβασμούς· ὁ χάρων ἔρπει
 Τὸν βίον ὑποσκάπτων θαρρόκλέως.
 Εὐρώς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας
 Ὁ ῥεμβασμὸς τὴν ὑπαρξιν σκιάζει,
 Τὴν φθίσιν τοῦ νοῦς παρασκευάζει
 Ἀπλούμενος ἐπὶ τῆς διανοίας.
 Καὶ τότε δίδουν κόσμους δι' ἐν βλέμμα·
 Κ' ἐγὼ, ἀφ' οὔ οἱ ποιηταὶ δωροῦσιν
 Ὅ,τι νὰ δώσωσιν ἀδυνατοῦσιν
 Νὰ σοὶ προσφέρω ἐπεθύμουν στέμμα.
 Ἄλλ' ὄχι συνταγματικὸν βεβαίως·
 Τῆς πάλαι τραγωδίας, κωμωδία
 Δὲν εἶναι ἡ τοιαύτη βασιλεία ;
 Ὁ γίγας ἔπεσε χαμαὶ πυγμαῖος.
 Νευρόσπασταν, τὰ πετεινὰ φοβίζει·
 Ἐκ τῆς ῥινόσ· τὸ σύνταγμα τὸν σύρει·
 Καὶ ἡ πομπώδης Ῥώμη τὸν οἰκτερίζει.
 Σφυρηλατεῖ τοὺς ὑπουργούς· φροντίζει
 Κομφᾶς ὑπογραφᾶς νὰ θέτῃ μόνον,
 Ἰππεύει, χάσκει καὶ διασκεδάζει
 Καὶ διαδόχους τοῦ παρασκευάζει
 Ἐς οὗς ἀντὶ πλαγγῶνος δίδει θρόνον.
 Ἄλλ' ἤμπορεῖ καὶ τὸ ὑπόδημά μου
 Νὰ πράξῃ τοῦτο ἐν ἀνάσει πάσῃ·
 Οὐδὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ χαράσσει
 Ἐπὶ τῆς σαλευούσης ταύτης ἄμμου
 Ἦν ὀνομάζον δόξαν, κλέος, φήμην.
 Πρῶτος ἢ δεύτερος ἀποκαλεῖται,
 Καὶ ἀποθνήσκων εἰς ἡμᾶς δωρεῖται
 Τὸν τοῦ σιγάρου του καπνὸν εἰς μνήμην.
 Νὰ σοὶ προσφέρω κλην ἂν ἠδυνάμην
 Τὴν ἐνδοξον πορφύραν τῶν Καισάρων,
 Ἦν ἤδη περιβάλλεται ὁ Χάρων,
 Κρατῶν τὴν κόριν τῶν εἰς τὴν παλάμην!
 Ἄλλ' ἐλησμόνησα· σέ ὑπεσχέθην,
 Λακτίσας τὴν θεὸν μου ἀκηδιαν,
 Ἀρχαίαν νὰ συνθέσω ἱστορίαν
 Καὶ εἰς ἀκαίρους στοχασμούς ἀφέθην.

Ὅποταν σκέπτομαι περὶ ἀρχαίων
 Λαμβάνω τι ἐκ τῆς φειδράς ζωῆς τῶν,
 Μὲ περιπτύσσει αἴφνης ἡ ἐλπίς τῶν
 Καὶ φρόνημα αἰσθάνομαι ἀκαίον.
 Ὡ πόσον μὲ ἀρέσκ' ἡ ἀρχαιότης !
 Καὶ ἂν σχολαστικὴ, ψυχρὰ σοφία
 Εἰς λίθους τὴν εὐρίσκει· κ' εἰς ἀγγεῖα,
 Τὴν Κύπριδα λατρεύει ἡ νεότης.
 Τῆς ἀνθρωπότητος τὸ ἔαρ ἦτο
 Καὶ ἤδη ἔχομεν βαρὺν χειμῶνα,
 Εἰς χαῦνον ἐγεννήθημεν αἰῶνα
 Καὶ ὄνειροπολεῖς σὺ, ἐγὼ πλήττω.

Ἡ Γλαῦκη πρὸς τὴν Λάμιαν βαδίζει
 Τὸ πλῆθος σχίζουσα τῶν Ἀθηναίων·
 Ὁ ἥλιος, ὡς νυκὸς πυρίνη, πλέων,
 Λάμπεις ἀποχαρῆτισμοῦ σκορπίζει.
 Δὲν περιγράφω τὴν μορφήν τῆς νέας·
 Περιγραφῶν ὑπάρχει ἀπειρία,
 Ἀπέκαμον τὰ ῥόδα καὶ τὰ λα
 Παραβαλλόμενα πρὸς τὰς ὠραίας.
 Ἀφίνω νὰ τὴν πλάσῃς θαυμασίαν·
 Τὸ ἄγνωστον αἰ ἀρεταὶ κοσμοῦσι,
 Καὶ δι' αὐτὸ εἰς τοὺς θεοὺς δωροῦσι
 Προτερημάτων τόσῃν ἀφθονίαν.
 Πρὸ τῆς οἰκίας φθάνει τῆς Λαμίας
 Καὶ σταματᾷ ἐξαίφνης ὠχρῶσα·
 —Ἐταίρας οἶκος;— τῶν σεμνῶν ἡ γλῶσσα
 Αὐτὸν προφέρει μετὰ βδελυγμίας.
 Καὶ ὄμως ἡ ἑταίρα αὐτὴ ἦτο
 Τοῦ πολιορκητοῦ ἡ ἐρωμένη,
 Καὶ ἄνασσα προσαγορευμένη
 Ὑπὸ κολάκων ἐθεοποιεῖτο.
 Τὰ ὄργια μετὰ τοῦ Δημητρίου
 Ἐν τῷ ναῷ τελεῖ τοῦ Παρθενῶνος,
 Εἰς δόξαν δὲ αὐτῆς μαρμαίρων θρόνος
 Ὑψῶθη ἔμπροσθεν τοῦ Ἑρῆθαιίου.
 Ὑπόπτερος ὁ οἶκος· τῆς Λαμίας
 Μ' ἀγάλματα ἔρων ἐκοσμοῦετο,
 Ναοῦ κομψὴ μικρογραφία ἦτο·
 Ἡ Γλαῦκ' εἰσῆλθεν ἐνδον τῆς οἰκίας.

Πόσον ἡ Λάμια ὠραία βαίνει
 Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν στηλῶν ὀρθία,
 Ἐνθ' τῆς αὐρᾶς ἡ δειλὴ θωπεῖα
 Σκορπᾷ, τὴν κόμην τῆς ἀσπαζομένη !
 Οἱ εὐσαρκοὶ τῆς ὤμοι καὶ τὸ στήθος
 Ἠμίγμυνα ἰδὲ ἐρυθριῶσι·
 Τὰ χεῖλη προκαλοῦντα μειδιῶσι·
 Ἐχει θεατὸν καὶ νοχελὲς τὸ ἦθος.
 Ἰδέ ! ἡ κεφαλὴ τῆς κρόνος φέρει·
 Κοσμεῖ τὸ κρόνος σφίγγ'· εἰκὼν γηνησαί

Τῆς γυναικός· ἡ χεὶρ ὀρίζοντι
 Δόρυ κρατεῖ· ἡ ἄλλη πάλιν αἶρει
 Τὸ ἀγαλμα τῆς νίκης· χαῦνον βλέμμα
 Πρὸς τὸν ὀρίζοντα μακρὰν εὐθύνει,
 Καὶ ὡς ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἡ Φρύνη
 Ὀχρὸν τὸ μέτωπόν της φέρεε στέμμα.
 Ἦχουσιν ἐπὶ τῶν περιστυλίων
 Δειλὰ τὰ βήματα τῆς Γλαύκης· ποῖα
 Γυνὴ τοσοῦτον ἄκαιρος, θρασεῖα
 Τὸν στολισμὸν ταράσσει τῶν ὀργίων;
 ΓΛΑΥΚΗ.

Τῆς Ἀθηνᾶς, ὦ Δάμια, μιμῆσαι
 Τὴν μεγαλοπρεπῆ ἔνδυμασίαν·
 Ἄλλ' ἔλυσμόνησές τι — τὴν καρδίαν,
 Καὶ ἡ στολὴ μεθ' ἧς περικοσμεῖσαι
 Δεικνύει τὴν καρδίαν μελαντέραν.
 Ἡ Ἀφροδίτη ἔγινε παρθένος·
 Ἄλλ' ὁ μανδύας ὁ κεχρυσωμένος
 Ἐρυθρίᾳ καλύπτων τὴν ἑταίραν.

ΛΑΜΙΑ.

Ἐταίραν εἶπες, Γλαύκη; ἀλλ' ὀρεῖλει
 Ἐταίρα πᾶσα καλλονὴ νὰ ἦναι·
 Αἱ ἀληθεῖς γυναῖκες εἰν' ἐκεῖναι
 Καὶ σύζυγος καλὴ σὺ μόνον, φίλη.
 Τὸ κάλλος δὲν ἐπλάσθη, Γλαύκη, μόνον
 Ἴνα κρατῆται ἔνδον τῆς οἰκίας
 Ἵπικον εἰς τὰς ἰδιοτροπίας
 Ἐνὸς ἀνδρός· ὕψους εἰς τοῦτο θρόνον,
 Καὶ σύμπαταν κοσμεῖ τὴν οἰκουμένην.

ΓΛΑΥΚΗ.

Καὶ ἡ αἰδώς ἐντούτοις λησμονεῖται.

ΛΑΜΙΑ.

Αἰδώς; ἡ ἐχεμύθεια καλεῖται·
 Κακίαν λέγε ὑποκρυπτομένην.

ΓΛΑΥΚΗ.

Ληρεῖς, ἀλλ' ἔστω· ἀγαπῶ φιλιτάτη.

ΛΑΜΙΑ.

Ἐμέ, ὦ Γλαύκη; ἐκ τῆς Λέσβου εἶσαι;

ΓΛΑΥΚΗ.

Ἄλλὰ δικαίως πρέπει νὰ φοβῆσαι·
 Ὁ ἔρωσ μου τόσον διαταράττει.

Λατρεύω τὸν Δημήτριον.

ΛΑΜΙΑ.

Ἐκεῖνον;

Λαίνας, Γλαύκη, ἀγαπᾷ ὁ λέων
 Δὲν θέλει ἔρωτίδιόν τι κλαῖον·
 Ἐταίραν μόνον, πόλεμον καὶ εἶνον.

ΓΛΑΥΚΗ.

Ναί! τὸ γνωρίζω, φίλη μακαρία·
 Ἄλλὰ τὸ ἄντρον πέραν τὸ μονῆρες,
 Τὸ εὐτυχίας καὶ ἐρώτων πλήρες,
 Ἐν ᾧ ὅποτεν ἔλθῃ ἡ σκοτία

Ἐύρισκεις τὸν Δημήτριον εὐδαίμων,
 Ἄντι ταλάντου δι' ἑσπέραν μίαν
 Μὲ δίδεις Δάμια;

ΛΑΜΙΑ.

Ὡ τὴν ἀστεῖαν·

Ἄλλόκοτος τοῦ ἔρωτος ὁ δαίμων
 Καὶ δι' αὐτὸ παιδίον ζωγραφεῖται.
 Πωλεῖται, Γλαύκη, ἡ ἐλευθερία,
 Ἡ ἀρετὴ, τὸ κάλλος, ἡ παιδεία,
 Ἄλλ' ἡ εὐδαιμονία δὲν πωλεῖται.

ΓΛΑΥΚΗ.

Βεβαίως· πλὴν ἐν φάσμα εὐτυχίας,
 Τὸ ἴνδαλμα αὐτῆς πωλεῖται, φίλη·
 Παρέχει ἀμυδρὸν τὸ φῶς ἡ δεῖλη
 Ἄλλὰ γλυκύτερον τοῦ τῆς πρωΐας.
 Ἡ εὐτυχία εἶναι τυφλοτέρα
 Ἰπὸ τὸν μαῦρον πέπλον τῆς σκοτίας·
 Ἐνδύομαι τὴν μοῖραν τῆς Δαμίας
 Καὶ νύκτα μίαν γίνομαι ἑταίρα.
 Εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸ πῦρ θὰ σθέσω
 Τοῦ ἔρωτός μου, καὶ ἡ νύξ ἡ μία
 Θὰ τρέφῃ τὴν ψυχὴν μου αἰωνία·
 Ἀφοῦ δὲν ἀνεγείρεται θὰ πέσω.

ΛΑΜΙΑ.

Ἀνεγερσιν τὸν ἔρωτά σου λέγεις;
 Κατέστρεψεν ὁ Πλάτων τὰς καρδίας
 Μὲ τὰς τοῦ ἔρωτός του θεωρίας.
 Ἐὰν σύ, Γλαύκη, τὴν ἑταίραν ψέγεις,
 Ἄλλὰ τί εἶναι ἡ κενὴ ἀγάπη,
 Ὁ σκελετὸς τοῦ ἔρωτος, ἡ κρῦα
 Ἀπράγμονος ὀδύνης φιλαυτία
 Πρὸς τὴν ἡ νέα γενεὰ ἐτράπη;
 Ὠραῖος ἔρωσ μὲ νεκρὸν τὸ ὄμμα,
 Μὲ σάβανον ὠχρὸν εὐαισθησίας,
 Καὶ ὄντως ἄξιος τῆς βασιλείας
 Τοῦ Πλούτωνος· σεσαθρωμένον πτώμα.
 Ὄταν μᾶς τέρπῃ ὁ καρπὸς, ὦ Πλάτων,
 Ἡ χεὶρ αὐτὴ περιχαρῶς τὸν δρέπει,
 Καὶ τὴν ζῶν εἰς θάνατον δὲν τρέπει
 Φαντασιώδεις κόσμους ἀναπλάττων.
 Τοῦ φθινοπώρου ὁ ἀὴρ μαραίνων
 Τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως σαρόνει,
 Καὶ αὕτη ἡ λατρεία θνατόνει·
 Εὐνούχων εἶναι καὶ ἐξηντημένων.
 Ἡ μᾶλλον εἶναι πρόσχημα ἀχρείων,
 Ἰπὸκρισις, ἡ πλάνη, ἡ μανία,
 Φθίσις τοῦ ἔρωτος, ὠχρὰ λαγνεία,
 Περικαλλῆς τῆς ὕλης προσωπεῖον.
 Χαμαὶ τὸ προσωπεῖον! ἡ ἑταίρα,
 Ἀγέρωχον τὸ μέτωπόν της αἶρει,
 Δὲν τίκεται, εἰς στόνους σπαίρει

Θνήσκει καὶ ἀναζή ὤραιότερα.
 Καὶ ἀδελφὴ τῆς ἡδονῆς ἐκχέει
 Μεθούσας ἐρώτων ἀτμοσφαῖραν·
 Τὴν εἶδες εἰς χειμερινὴν ἐσπέραν
 Πῶς ὑπὸ ἔρωτος γελαῖ καὶ κλαίει;
 Παιδίον ὕπαγε· ἡ εὐτυχία
 Κενὰς σκιὰς οὐδέποτε θηρεύει·
 Καὶ τὸν Θεὸν εἰς μάρμαρον λατρεύει
 Ἡτοῦ ἀνθρώπου ὕλικὴ καρδιά.
 Τὸ ἄντρον εἶναι σὸν, καὶ ἡ σκοτία
 Καθὼς ὁ θάνατος μᾶς ἐξιόνει·
 Ὑπαγε, Γλαύκη, εὐδαιμόνει,
 Ἄν ἡ κλοπὴ καλεῖτ' εὐδαιμονία.

Ἢδὴ ἡ νύξ, προστάτις τῶν ἐρώτων,
 Ἄνὰ τὴν γῆν ἀπλοῦται βαθυτάτη
 Οὐδὲ ἡ αὔρα τὴν σιγὴν ταραττει·
 Ὁ οὐρανὸς προσμειδιᾷ ὑπνώτων.
 Ἡ Γλαύκη εἰς τὸ ἄντρον ἀναμένει,
 Ἐφόρει τὴν καλύπτραν τῆς σκοτίας.
 Ρίγᾳ ὑπὸ ἀνυπομονησίας,
 Ἐκεῖ, ὡς Λάμια εὐρισκομένη,
 Ὁ χρόνος, ἀπηνῆς, βραδέως βαίνει·
 Μὲ συμφορὰν πολλάκις εἶν' ὁμοία
 Ἡ ἀναμενομένη εὐτυχία
 Καὶ δι' αὐτὸ ὠχρὰ ἡ Γλαύκη στένει.
 Ἀκούεται βημάτων πέραν κρότος.
 Εἶναι αὐτὸς τῆς Γλαύκης ἡ καρδιά
 Μετρᾷ τὰ βήματα ἐν ἀγωνίᾳ·
 Τίς εἰς τὸ ἄντρον βαίνει λεληθότως;
 Ἰδοὺ ὁ πολιορκητὴς μυθῶδες
 Ἀγῶνων κρᾶμα, μέθης καὶ ἐρώτων
 Εἰς τὴν ἀγκάλην γυναικὸς ὑπνώτων
 Ἠγείρετο μὲ βλέμμα ἐρεβῶδες.
 Ἐξ εὐωχίας αἴφνης καὶ ὀργίων
 Πρὸς τὰς μεγίστας ἔβαινε στρατείας,
 Ἡσπάζετο τὰ χεῖλη τῆς Λαμίας
 Πρὸς γρόνθον πάλιν τὴν πυγμῆν του κλείων,
 Εἶχε τῆς φύσεως τὸ μεγαλεῖον·
 Νῦν μειδιῶν καὶ εὐσταλῆς καὶ χαίρων
 Μετὰ μικρὸν τὸ μέτωπόν του αἴρων
 Νεφῶδες καὶ τὸν κεραυνὸν ἐγκλείων.
 Πλὴν σιωπῆ! συμπτύξεις πυρετώδεις,
 Φιλήματα μακρὰ, γριφῶδεις φράσεις,
 Περιπλοκάς καὶ μέθην καὶ ἐκστάσεις
 Ἡ νύξ περιλαμβάνει ἡ ζοφώδης.
 Τὴν γλῶσσαν τῆς ἀγάπης ὁμιλοῦσι·
 Καὶ λέξεις μύχαι, παλμοὶ καρδίας,
 Πνοαὶ θερμαὶ βαθείας συμπαθείας
 Ὡς ἀρμονία τῆς ψυχῆς ἠχοῦσι.
 Τὰ μόνα ἄνθη τοῦ περῶντος βίου,
 Δρεπόμενα ὑπὸ τοῦ διαβάτου

Ἄπο τῆς ὄχθης τοῦ ὠχροῦ θανάτου
 Πρὶν ἐντὸς σκότους κοιμηθῆ στυγίου.
 Ἡ φύσις ἡ θνητὴ ἀθανασίαν·
 Ἐπὶ τὰ χεῖλη ἐρευνώσα ἦδη.
 Φεῦ! τὴν ἀρὰν τὴν πάλαι αἰωνίαν
 Ἐπὶ τὴν οἰκουμένην παραδίδει.
 Μακρὰ στιγμή ἀρρήτου συμπαθείας·
 Τὸ σύμπαν περικλείει ὁ βραχίων,
 Τὸ ἄπειρον εἰς φίλημα εἰσδύον,
 Ἡ ἕκτ' ἡμέρᾳ τῆς δημιουργίας.
 Τοῦ παγκοσμίου βίου αἱ ἐκφράσεις,
 Καὶ κόσμου σκοτεινὴ δημιουργία·
 Στιγμὴ καὶ τοῦ θανάτου ἀνταξία,
 Ἐνσάρκωσις τοῦ ἔρωτος· ἡ πλάσις.

Ἡ νύξ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ρεμβάζει,
 Εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ κύμα ψιθυρίζει,
 Ἄστὴρ διάπτων τὴν σκοτίαν σχίζει,
 Καὶ εἰς τὰ δάση ὁ ἀήρ στενάζει.

—Γηράσκουσα, ὦ Λάμια, ἀνδρουσαι,
 Καὶ φαίνεται διαμαρτυρομένη
 Ἡ παρεὰ σου μᾶλλον φλεγομένη
 Καθόσον ἐκ τοῦ χρόνου ρυτιδουσαι.
 Ἡ δᾶς ἐκπέμπει φλόγα λαμπροτέραν
 Πρὶν εἰς ζοφώδη κοιμηθῆ σκοτίαν·
 Ὁ ἔρωτος, φαίνεται, ἀκμὴν ὁμοίαν
 Εἰς τῆς ζωῆς λαμβάνει τὴν ἐσπέραν.
 Αἰσθάνομαι τὸν τύπον τῶν χειλέων,
 Εἰς νέαν ὁμως βαίνω ἐκστρατείαν,
 Θὰ ἀσπασθῶ ἐνόπλιος τὴν πρωίαν·
 Δός μοι, ἐν φίλημα· τὸ τελευταῖον.
 —Ἡ λύκη ἤρμευε μακρὰν βαθείας·
 Ὡ! μὴ ἀναχωρεῖς ἀκόμη, μείνε,
 Νὰ ἀσπασθῶ τὸ μέτωπόν σου κλίνε,
 Ἡ Γλαύκη ἐψιθύρισε λαθραίως.
 —Ἄλλ' ἡ στοὰ ἡ μαύρη τῆς σκοτίας
 Ἐπὶ μακρὸν τὸν ἔρωτα τηροῦσα
 Ἐν πτώμα αἴφνης δείκνυται κρατοῦσα
 Εἰς τὰς δειλὰς ἀκτίνας τῆς πρωίας.
 Ὡς τῆς ψυχῆς τὸ φῶς, καὶ τοῦ ἡλίου
 Ἄν ἡ ἀκτίς τὸν ἔρωτα προσβάλλῃ
 Ἀπέρχεται αὐτὸς καὶ ἡ ἀγκάλη
 Σιγᾷ τὴν σιωπὴν κοιμητηρίου.
 —Ὁ ἥλιος ἀν' αἴφνης ἔλησμονει
 Τὸ ἄρμα του νὰ ζεύξῃ! ἀτυχία!
 Ἡ νύξ βραχεῖα ἔληξε, βραχεῖα·
 Μετὰ μικρὸν θὰ ἀπομείνω μόνη! —
 Ἠγέρθη ὁ Δημήτριος· —Βραχεῖα;
 Τὸ χεῖλός σου βεβαίως ἠπατήθη
 Καὶ ἐκφρασιν ἐπρόφερον ἀήθη·
 Σὺ εἶσαι, Λάμια, σὺ ἡ μισθία;

Τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνει σιωπῶσα
Ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρός καὶ μένει
Ἐκεῖ εἰς σκέψεις μαύρας βυθισμένη
Θρηνοῦσα ἄμα καὶ προσμειδίῳσα.

— Δός μοι τὴν χεῖρά σου· ἐκ Σικελίας
στρεπτόν ταλάντου σὲ δῶρῶ, φιλάττη.
— ὦ! κράτει τὸν στρεπτόν σου, κράτει,
Ἐφέλλισεν αὐτὴ μετὰ δειλίας.
Τὰ δῶρά σου δὲν θέλω· ἠγαπήθην·
Ὁ ἥλιος πρὸς τί ὁ ἀνατέλλων;
Ἡ αὔριον; Θά ἐπαίτῳ τὴν λήθην·
Ἡ εὐτυχία ταύτην ἔχει μέλλον.
— Ἄλλ' ἡ ἑταίρα, κόρη τῶν ὀργίων
Ἄν δάκνει, δὲν φιλεῖ· ῥοφῶσα
Τὸ αἷμα, τὴν καρδίαν καὶ τὸν βίον
φαιδρὰ προκύπτει καὶ προσμειδίῳσα.
Τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς αἰδοῦς τὸ πτώμα,
Ἐρμῆς γενόμενος ὁ ἔρωτος, βαίνει
Φέρων τὸ πελιδνὸν τοῦ αἵσχουτος χρώμα·
Ἰδοὺ τὴν σήμερον ἡ ἐρωμένη.
Βδέλλα τὸν μυελὸν ῥοφῶσα τῶν ὀστέων
Ὅπου ἡ μνᾶ προσέρχεται κ' αἰ κηῖσαι,
Ἐξαπατῶσα τὴν ψυχὴν τῶν νέων·
Ἡ Λάμια, ἡ Λάμια δὲν εἶσαι.

Ἡ φθίνουσα σελήνη ἀνατέλλει
Ἐπαίρουσα τὸν πέπλον τῆς σκοτίας·
Ἄλλὰ τὸ φῶς αὐτῆς διστάζον στέλλει·
Τὶ ἐρευνᾷ μετὰ μελαγχολίας;
Τὸν Ἐνδυμίωνα ζητεῖ καὶ κύπτει
Καὶ ἀπαντᾷ τὴν φύσιν τὴν σιγῶσαν·
Ἄκτις λαθραία εἰς τὴν ὄψιν πίπτει
Τῆς Γλαύκης τὴν ὠχρὰν καὶ μειδιῶσαν.

Ἰδοὺ ὁ μῦθος· ἴσως ἐπεθύμεις
Μὲ στόμφον πάντα ταῦτα νὰ συνθέσω·
Φερόμενος ἐπὶ πομπῶδους ῥύμης
Ταρτάρους εἰς ὠκεανούς νὰ σβέσω.
Ἄν ἀγαπῶ τὸν Βύρωνα, συγχρόνως
Μισῶ τοὺς παρασίτους ὅσοι ζῶσι
Τὴν τράπεζάν του λείχοντες· ὁ πόνος
Σιγᾷ ὡς τάφος, οἱ ψυχροὶ βοῶσι.
Θὰ μ' εἴπῃς ἄτεχνον· δικαίως ἴσως·
Δὲν λεπτοργῶ τοὺς στίχους ὅπως ἄλλοι,
Πρὸς τὴν βλακίαν τρέφω μέγα μῖσος.
Καὶ εἰς τὴν ῥίνην ἡ βλακία θάλλει.
Τὰς παραλυτικὰς αὐτῶν ποιήσεις
Μὲ ἄνθη καὶ ψιμμύθιον κοσμοῦσιν,
Ἐνδύουσι κομφῶς καὶ σαβανοῦσιν
Εἰς πλείστας καὶ ψυχρὰς μεταρρυθμίσεις·
Θὰ μ' εἴπῃς ὑλιστὴν· δεκτὸν καὶ τοῦτο·

Ἄφοῦ προβαίνει ψηλαφῶν ὁ βίος,
Προσκρούων εἰς τὴν ὕλην αἰωνίως,
Τί ἄλλο νὰ δεχθῇ ἐδικαιούτο;
Ἡ ὕλη πάσχει, χαίρει, ζῆ καὶ θνήσκει·
Ἐκτὸς αὐτῆς τί εἶναι; τίς γνωρίζει·
Ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζει
Αἰῶνας, καὶ παντοῦ αὐτὴν εὐρίσκει.
Λιμώττει καὶ ἡ μεγαλοφυΐα·
Τὸ στέμμα τῆς πρὸ δαίπνου καταθέτει,
Ὀλίγην κόνιν εἰς τὴν γῆν προσθέτει·
Τί μηχανὴ ὁ ἄνθρωπος τελεία!
Θὰ μ' εἴπῃς βωμολόχον· ἐνθυμῆσαι
Ἡ βῦα πάλαι πότε ἐνεδύθη;
Ὅπόταν ἔπεσε· ναί, μὴ φοβεῖσαι
Ἡ τὸν κανυχόμενον ὡς χρηστοθήη.
Εἰπέ· πλὴν φείσθητι ἐκείνης μόνον·
Τῆς Γλαύκης· εἶχεν ὄντως εὐφυΐαν
Ἀξίαν τῶν καλῶν ἐκείνων χρόνων·
Ἐπέκλεψεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν.
Ἄν διὰ τῆς ἀπάτης νύκτα μίαν
Ἡσθάνθη μέθην μαγικὴν ἐρώτων,
Κατακριτέα εἶναι; εὐτυχίαν
Ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκει ὄνειρώτων,
Καὶ τ' ὄναρ εἶναι καθαρὰ ἀπάτη·
Ἄ ἔρωτος εἶναι πλάνη· ἡ ἀγκάλη
Σκιάν τῆς ἐρωμένης περιβάλλει
Ἐκείνης, ἢν ἡ φαντασία πλάττει.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.